

[Lizzie Lichtenberg]

og den almindelige økonomiske forbedring i dette land gør, at vores velfærdsstat og ikke mindst handicappolitikken kan overleve.

(Kort bemærkning).

Lenger (VS):

Det kan jo let blive en strid om ord. Det er for mig underordnet, om man kalder det nedskæring eller opretning, men en af sandhederne er jo dog, at man har lagt en 20 pct.s afgift på en lang række af de anlægsudgifter, som i høj grad går til at gennemføre projekter, der er til gavn for personer med handicap. Jeg er ligeglad, hvad man kalder det, men virkningen er i hvert fald, at enten bliver de udskudt, skåret væk eller udsat. Der er også den mulighed, at de bliver dyreste, men det synes jeg heller ikke er nogen særlig god mulighed.

Men når jeg bad om ordet, var det egentlig, fordi hr. Thor Pedersen sagde, at de gode ideer oftest opstår uden for dette hus. Det vil jeg gerne give hr. Thor Pedersen fuldstændig ret i, men det skal vel ikke hindre, at vi, når der en gang imellem er nogle ideer at gennemføre inde i dette hus, så også gør det. Det skal vel ikke være sådan, at vi ligefrem gør en dyd ud af en nødvendighed. Jeg synes ikke, at man, selv om man kan konstatere, at de gode ideer oftest opstår uden for dette hus, bare kan konkludere, at det så er fuldstændig ligegyldigt, om vi vedtager noget. Med den holdning kunne vi jo bare tage hjem og ligge på ryggen.

Aase Olesen (RV):

Jeg takker ministeren for svarene eller løftet om at få svar på forskellige spørgsmål. Jeg brugte mine første ti minutter til at sige noget om, hvad vi synes skulle være handicappolitik, og pege på nogle af de problemer, som vi ønskede at beskæftige os med i den kommende tid, og når jeg gjorde det på den måde uden at gå ind på detaljer i redegørelsen, må jeg indrømme, det var, fordi jeg syntes, der ikke var så forfærdelig meget at komme efter. Men jeg forstår nu på ministeren, at det skal tages som udtryk for ydmyghed, at man ikke kan få besked om, hvad regeringen vil, og ydmygheden skulle bestå i, at man ikke ønsker at handle hen over hovedet på de handicappede, men så vil jeg alli-

gevel gerne vende tilbage til nogle enkelte emner, som er nævnt i redegørelsen.

Regeringen vil tage stilling til forskellige forslag, som er fremsat, står der under afsnittet om beskæftigelse og aktivitet. Jeg synes ikke om en redegørelsesdebat, hvor regeringen, om jeg så må sige, spiller med skjulte kort. De handicappede har jo udtalt sig om, hvad man kunne gøre, og så siger man her: nu vil regeringen tage stilling. Ja men hvornår har den tænkt sig at tage stilling? Og kunne vi ikke få løftet sløret lidt for, i hvilken retning den stillingtagen går?

Det andet, jeg vil sige, er, at vi i socialudvalget for mange år siden og i en årrække har beskæftiget os med muligheden for sekretærordninger og har forsøgt at få, skal vi kalde det en makroøkonomisk vurdering af, hvad det ville betyde. Det var under socialminister Ritt Bjerregaard, og den daværende socialminister var ikke til at drive til at komme med nogen beregninger, som vi andre mente måtte vise, at det ikke ville koste særlig meget, når man tog i betragtning, at man fik beskæftiget ledige unge mennesker som støttepersoner. Jeg håber meget på, at vi nu måske med finansministeriets hjælp kunne få sådanne beregninger af, hvad en sådan sekretær- eller støtteordning vil koste.

I redegørelsen står der endvidere, at der er sket en betydelig stigning i antallet af beskyttede enkeltpladser i det private erhverv. Hvad er en betydelig stigning? Hvad drejer det sig om, ikke i procenter, men i antal beskyttede enkeltpladser? Når ministeren skriver, at det er en betydelig stigning, kunne det være interessant at vide, hvad det er, vi taler om.

I redegørelsen under afsnittet om de svageste grupper står der, at socialstyrelsens udvalg i 1983 har afgivet en delrapport, hvor udvalgsflertallet anbefaler, at de sidste to lukkede institutioner åbnes, da de personer, som er anbragt dér på grund af behov for behandling, lige så godt kan modtages og behandles på åbne institutioner. Jeg ved ikke, om man i ministeriet har overvejet de problemer, jeg håber vi nu har fået løst for så vidt angår institutioner, hvor man anbringer kriminelle unge. Vi havde nogle regler om, at man ikke måtte lukke dørene, men de problemer, der var med det, har vi forhåbentlig fået løst. Jeg ved, at der visse steder med stærkt psykisk handicappede børn er